

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **T. T. N.**
státní příslušnost X
zastoupená advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Lafek
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2025, č. j. OAM-477/ZA-ZA11-HA13-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále taktéž „zákon o azylu“), *zastavil* řízení o udělení mezinárodní ochrany, poněvadž žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v ČR posoudil jako *nepřípustnou* ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalobkyně požádala v ČR o udělení mezinárodní ochrany již podruhé, přičemž k její původní žádosti jí mezinárodní ochrana v žádné její formě udělena nebyla. Aktuálně žalobkyně žádá o mezinárodní ochranu proto, že chce v ČR zůstat se svými dvěma nezletilými dětmi, jež zde nově pobývají na základě *povolení k trvalému pobytu*. Mladší syn žalobkyně navíc v současnosti navštěvuje speciální školu, jelikož kvůli *atypickému autismu* stále nemluví. Pokud by přitom žalobkyně musela z ČR vycestovat zpět do Vietnamu, nemohla by se o svého nemocného syna starat.
3. Žalovaný při posouzení nynější žádosti vycházel především z výpovědi žalobkyně a jí doložených materiálů, jakož i z informací, jež nashromáždil v průběhu správního řízení stran aktuální situace ve Vietnamu. Taktéž čerpal z informací z Cizineckého informačního systému a předchozího rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobkyně (a jejich nezletilých dětí) ze dne 19. 9. 2023, č. j. OAM-28/ZA-ZA11-HA13-R2-2019 (dále jen „rozhodnutí o první žádosti“).
4. Žalovaný posoudil důvody opakované azylové žádosti žalobkyně a tyto porovnal s tvrzeními, která žalobkyně učinila v rámci předchozího řízení. Konstatoval, že žalobkyně sice nyní nově uvedla, že obě její nezletilé děti i její bývalý manžel obdrželi v ČR *povolení k trvalému pobytu* a současně byla jejímu mladšímu synovi lékaři diagnostikována atypická forma autismu, tyto skutečnosti se ovšem *nijak netýkají* změny situace v zemi původu, důvodů odchodu žalobkyně z vlasti ani jí prezentovaných potíží, které tam měla mít. Obdobně žádná z těchto skutečností *nesouvisí* s důvody, pro něž by žalobkyně měla mít jakékoliv obavy v případě návratu do vlasti, tím méně svědčících o tom, že by mohla být ve Vietnamu vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona.
5. Jelikož žalovaný ani na základě shromážděných zpráv o zemi původu nezjistil, že by se situace ve Vietnamu od okamžiku (věcného) posouzení předchozí žádosti žalobkyně jakkoli změnila, shledal naplnění podmínek dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žádost žalobkyně posoudil jako *nepřípustnou*. Proto správní řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

III. Žaloba

6. Žalobkyně namítala, že v rámci správního řízení přestřela skutečnosti odůvodňující *meritorní posouzení* opakované žádosti. Udělení *povolení k trvalému pobytu* nezletilým dětem naplňuje požadavky dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Jde o novou skutečnost, jež nebyla bez vlastního zavinění žalobkyně předmětem zkoumání důvodů udělení mezinárodní ochrany v původním pravomocně ukončeném řízení, jelikož objektivně nastala až po vydání rozhodnutí o původní žádosti. Současně svědčí o tom, že žalobkyni hrozí vážná újma, poněvadž tato aktuálně nemá možnost v ČR úspěšně požádat o

jakýkoliv pobytový titul, nicméně své děti opustit nemůže. Takový postup by odporoval nejlepšímu zájmu dítěte.

7. Další novou skutečností splňující podmínky dle § 11a odst. 1 zákona o azylu je, že mladší syn žalobkyně trpí poruchou autistického spektra, která dle lékařských zpráv vyžaduje celodenní osobní péči. V okamžiku rozhodování o předchozí azylové žádosti ještě nebyla tato diagnóza stanovena, což z ní činí novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu. S ohledem na zjištěnou diagnózu nepřipadá v úvahu, aby syn následoval žalobkyni zpět do Vietnamu. Obdobně pak pro něj není kvůli závislosti na žalobkyni přípustná ani změna pečující osoby.
8. Konečně žalobkyně namítala, že posouzení žalovaného stran povahy zdravotních obtíží jejího syna je *nepřezkoumatelné*. Žalovaný nevysvětlil, proč pojem „důvody zvláštního zřetele hodné“ může naplňovat jen bezprostředně život ohrožující onemocnění. Nedostatečná interpretace neurčitěho právního pojmu má přitom v souladu s judikaturou správních soudů za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobkyně navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Současně požádala nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Ve vyjádření ze dne 15. 9. 2025 žalovaný setrval na závěru, že žalobkyně v řízení o opakované žádosti neuvedla žádné nové skutečnosti dle § 11a odst. 1 zákona o azylu aktivující meritorní posouzení její žádosti. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a je přesvědčen, že jím přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu žalobkyně. V podrobnostech žalovaný odkázal na rozhodné pasáže odůvodnění svého rozhodnutí, kde pečlivě vyhodnotil důvody tvrzené v nynější žádosti optikou § 11a odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za správné a zákonné, tudíž krajskému soudu navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud v první řadě posoudil splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o azylu.
11. Soud ve věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
12. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl rovněž dle ustanovení § 32 odst. 9 zákona o azylu, které provádí čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Krajský soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze znění zákona o azylu platného a účinného ke dni vydání napadeného rozhodnutí (viz čl. II bod 5 přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb.).
13. Krajský soud při rozhodování vycházel z předloženého **správního spisu** obsahujícího zejména opakovanou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 24.

4. 2025 a dále záznam o poskytnutí údajů k této žádosti ze dne 5. 5. 2025. Ve správním spisu se nachází též kopie rozhodnutí žalovaného o první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.

Za účelem vydání napadeného rozhodnutí založil žalovaný do spisové dokumentace i Informaci OAMP: Vietnam: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 23. 5. 2025. K seznámení s podklady se žalobkyně ani její právní zástupkyně nedostavila. Poté bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu krajským soudem.

14. Žaloba **není důvodná**.

15. Úvodem odůvodnění považuje krajský soud za vhodné stručně vymezit povahu napadeného rozhodnutí a z toho plynoucí meze přezkumu napadeného rozhodnutí krajským soudem.

16. V řešené věci posoudil žalovaný žádost žalobkyně jako nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, protože se jednalo o opakovanou žádost, kterou žalovaný posoudil jako nepřipustnou dle § 11a odst. 1 téhož zákona. Vzhledem k tomu azylové řízení zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu. V této souvislosti přitom krajský soud nutně připomíná, že v rámci nynějšího správního řízení žalovaný posuzoval *pouze splnění podmínek přípustnosti žádosti* (jedná se o rozhodnutí procesního charakteru). Současný soudní přezkum je tudíž omezen výhradně na to, zda žalovaný zákonné podmínky posouzení opakované žádosti jako nepřipustné podle § 11a odst. 1 zákona o azylu aplikoval v případě žalobkyně správně. Meritorně se žalovaný azylovým příběhem žalobkyně i jejich nezletilých dětí podrobně zabýval v rozhodnutí o původní žádosti, přičemž jeho závěry byly jako správné a zákonné následně potvrzeny rozsudkem zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2024, č. j. 33 Az 14/2023-73.

17. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí: „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“ Citované ustanovení stanoví dvě podmínky, při jejichž splnění bude opakovaná žádost přípustná a může tak být předmětem meritorního posouzení. Přitom platí, že uvedené podmínky musí být splněny kumulativně. Nestačí tak pouhá existence nové skutečnosti, která nebyla bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, nýbrž je současně zapotřebí, aby tato skutečnost již *prima facie* nasvědčovala tomu, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, anebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona.

18. V nyní posuzované věci se žalobkyně domáhala meritorního (věcného) posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dvou samostatných důvodů. Předně namítala, že obě její nezletilé děti nově získaly *povolání k trvalému pobytu v ČR*, tudíž jsou oprávněny v ČR do budoucna legálně pobývat, což ale není fakticky možné bez osobní přítomnosti žalobkyně, jež se o ně trvale stará a pečuje. Současně žalobkyně namítala, že jejímu mladšímu synovi byl v současnosti lékař *diagnostikován atypický autismus*, pročez její syn nezbytně vyžaduje celodenní osobní péči a kontrolu. V kontextu této žalobní argumentace tedy krajský soud hodnotil, jestli žalobkyní uváděné důvody lze považovat za kvalifikované skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1

zákona o azylu, jež jsou způsobilé iniciovat věcné posouzení její opakované žádosti, či nikoli. Po pečlivé úvaze přitom krajský soud vyhodnotil, že v současné žádosti prezentované důvody těchto parametrů nedosahují (viz níže).

19. Co se přitom týče prvního důvodu, tj skutečnosti, že byl oběma nezletilým synům žalobkyně českými úřady *udělen trvalý pobyt*, zdejší soud konstatuje, že tato skutečnost naplňuje první podmínku podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Je totiž nepochybné, že k udělení trvalého pobytu synům došlo až dne 6. 5. 2025 (viz výpisy z Cizineckého informačního systému k oběma dětem založené ve správním spisu na č. l. 26 a 27). Správní řízení o předchozí žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany přitom bylo pravomocně ukončeno již dne 12. 10. 2023. Objektivně je proto vyloučeno, aby se mohl žalovaný udělením trvalého pobytu synům žalobkyně zabývat již v původním správním řízení; jde tudíž o „novou“ skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
20. V daném případě však není splněna druhá podmínka, jejíž (kumulativní) naplnění je nezbytné k tomu, aby mohla být opakovaná azylová žádost žalobkyně posouzena věcně. Skutečnost, že oba nezletilí synové žalobkyně nově získali na území ČR povolení k trvalému pobytu, ani *cum grano salis* nesvědčí o tom, že by žalobkyně měla být v případě návratu do Vietnamu vystavena riziku pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, ani o tom, že by jí ve vlasti hrozila vážná újma dle § 14a téhož zákona. Jinak řečeno, zdejší soud nevidí žádnou příčinnou souvislost mezi udělením trvalého pobytu synům žalobkyně v ČR a existujícím rámcem důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Pokud české úřady umožnily synům žalobkyně v ČR trvale legálně pobývat, tento fakt nepředstavuje žádnou indicii o individuálním ohrožení žalobkyně a nic nevypovídá o jejích poměrech v její zemi původu (Vietnam). Žalovaný proto zcela správně dovodil, že tato skutečnost není způsobilá iniciovat věcné posouzení opakované žádosti.
21. Jestliže přitom žalobkyně spatřovala existenci vážné újmy v tom, že by musela opustit své děti a ponechat je osamocené v ČR, zdejší soud připomíná, že institut vážné újmy je v § 14a odst. 2 zákona o azylu vymezen taxativně a formulován v návaznosti na čl. 15 kvalifikační směrnice (směrnice 2011/95/EU). Obava spočívající v možném odloučení od dětí zjevně *není způsobilá* založit důvod pro udělení doplňkové ochrany, jelikož nepředstavuje (i) hrozbu uložení trestu smrti, (ii) mučení či nelidského či ponižujícího zacházení či trestání a zároveň (iii) nenaplňuje ani znaky vážného ohrožení civilisty v důsledku mezinárodního či vnitrostátního ozbrojeného konfliktu.
22. Pouze pro úplnost pak krajský soud dodává, že s účinností od 1. 7. 2023 bylo *definitivně zrušeno* ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, podle kterého se za vážnou újmu považoval rovněž rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky ČR, tedy i čl. 8 Evropské úmluvy zaručujícím právo cizince na respektování soukromého a rodinného života. I v tomto případě však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že vážná újma ve smyslu § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu musí mít nutně svůj původ *v domovském státě žadatele*, a nikoliv v poměrech na území ČR. Sociální, rodinné či jiné obdobné obtíže cizince, které vzniknou až v důsledku samostatného vycestování z ČR (typicky právě odloučení od rodiny), proto nelze (resp. nebylo možné) vnímat jako vážnou újmu ani dle citovaného ustanovení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48; dostupné na www.nssoud.cz).

23. Pokud se pak týče druhého namítaného důvodu, krajský soud dospěl k závěru, že skutečnost, že mladšímu synovi žalobkyně (N. N. K. L.) lékaři aktuálně *diagnostikovali atypický autismus*, nesplňuje ani jednu z podmínek dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Na tomto místě krajský soud zdůrazňuje, že na zdravotní potíže mladšího syna žalobkyně upozorňovala a tyto byly předmětem zkoumání a meritorního posouzení žalovaného již v řízení o předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu v ČR. Zdejší soud nepřehlédl, že žalobkyně v rámci doplňujícího pohovoru v předchozím správním řízení dne 8. 2. 2023 sdělila, že její mladší syn má vadu řeči a stále nemluví, pročez navštěvuje logopedii a neurologii a vyžaduje z její strany zvýšenou péči. Tehdy však lékaři obtíže syna z medicínského hlediska vyhodnotili jako projev vývojové dysfázie.
24. Je tedy zjevné, že zdravotní potíže syna žalobkyně *nejdou novou skutečností* podle § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Nynější závěr o přítomnosti poruchy autistického spektra (atypickém autismu) potvrzený nálezem klinického psychologa Mgr. T. B. ze dne 15. 3. 2024 tak představuje *jen změnu dosavadní diagnózy*, nikoliv vznik nových zdravotních obtíží. Na straně syna se tak jedná o stále tytéž funkční problémy, které žalobkyně popisovala již v předchozím azylovém řízení a které již tehdy vyžadovaly z její strany zvýšenou péči. Zdejší soud podotýká, že podstatou institutu opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *není upřesňování nebo skutkové doplňování* předchozí (neúspěšné) žádosti. Jeho smyslem je naopak postihnout případy, kdy se objeví takové nové závažné skutečnosti, jež by mohly zásadně ovlivnit postavení žadatele (srov. k tomu i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2014, č. j. 1 Az 22/2014-33). Ani tato skutečnost navíc nemá z hlediska platné a účinné právní úpravy žádnou relevanci pro udělení mezinárodní ochrany.
25. V neposlední řadě se krajský soud neztotožnil ani s namítanou *nepřezkoumatelností* napadeného rozhodnutí. Pokud žalobkyně žalovanému vytýkala nedostatečné objasnění obsahové náplně pojmu „důvod zvláštního zřetele hodný“ v kontextu hodnocení závažnosti zdravotních obtíží jejího syna, krajský soud konstatuje, že základní východisko úvah žalovaného je z odůvodnění rozhodnutí jasně patrné – poruchu autistického spektra žalovaný nepovažoval za okolnost, která by syna žalobkyně bezprostředně ohrožovala na životě či zdraví, a tudíž ji nevyhodnotil jako humanitární aspekt způsobilý založit důvod zvláštního zřetele hodný.
26. Bez ohledu na úplnost či věcnou správnost však zdejší soud považuje dané úvahy žalovaného s ohledem na charakter řešené věci za *nadbytečné a učiněné nad rámec zákonných požadavků*. Platná právní úprava totiž v § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu předpokládá, aby žalovaný v řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu posuzoval žadatelem (nově) tvrzené skutečnosti výlučně z hlediska důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či důvodů zakládajících doplňkovou ochranu dle § 14a téhož zákona. Nepředpokládá však jejich hodnocení z pohledu podmínek pro udělení tzv. národního humanitárního azylu k datu rozhodování žalovaného upraveného v § 14 zákona o azylu), jenž je založen právě na existenci důvodů hodných zvláštního zřetele. Jelikož žalovaný mohl tyto úvahy zcela pominout, *nemohou* jejich případné nedostatky z povahy věci jakkoli ovlivnit přezkoumatelnost jeho rozhodnutí.
27. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobkyně v řízení o opakované azylové žádosti nesdělila žádné důvody, které by bylo možné považovat za *kvalifikované skutečnosti* podle § 11a odst. 1 zákona o azylu způsobilé iniciovat věcný přezkum její žádosti. Žalovaný uchopil

podstatu opakované žádosti žalobkyně zcela správně, jestliže ji vyhodnotil jako nepřipustnou a v reakci na to řízení zastavil.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Ze shora uvedených důvodů rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, jenž ve věci úspěch neměl. V posuzované věci neměla žalobkyně ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému v souvislosti s tímto soudním řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. března 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce